Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος | *Ἀθῆναι, 24 Νοεμβρίου 1934* | *Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 52*

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ὁ πατέρας ἦταν πολὺ συγκινημένος κι' ὁ γιὸς τὸ ἴδιο. Μὰ κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος συγκρατοῦσαν τὴ συγκίνησή τους.

Στὶς ἕντεκα παρὰ πέντε ὁ Λενουάρ, ἀφοῦ πρῶτα ἐγκατάστησε τὸν ἐπιβάτη του στὴν πίσω θέση, κάθισε κι' αὐτὸς στὴ δική του μὲ τὸ χέρι στὸ τιμόνι. Τ' ἀεροπλάνο βρισκόταν σ' ἕνα λιβάδι κάπως κατηφορικό. Μὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ πιλότου, οἱ στρατιῶτες ἄρχισαν νὰ τὸ σπρώχνουν. Κύλησε στὴν ἄμμο καμμιὰ τριανταριὰ βήματα κι' ὕστερα ὑψώθηκε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴ γῆ, σὰν πουλί.

—Στὸ καλό! Στὸ καλό! φώναξε ὁ κ. Ντελαλάντ κατάχλωμος.

Τὰ λόγια του δὲν ἔφτασαν στ' αὐτιὰ τῶν ἀεροπόρων, ποὺ τοὺς ξεκούφαινε ὁ κρότος τοῦ ἕλικα.

Παίρνοντας ὕψος τὸ ἀεροπλάνο εἶχε σηκωθεῖ πάνω ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς λόφους. Μ' ὅλο ποὺ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ὁλοκάθαρη, καὶ δὲν φυσοῦσε πνοή, τὸ ἐλαφρὸ μηχάνημα τιναζόταν καμμιὰ φορὰ ἀνησυχητικὰ σὰν ἄγριο πουλαράκι.

Ἡ γρηγοράδα του τώρα ἦταν τέτοια ὥστε κοβόταν ἡ ἀναπνοὴ τοῦ μικροῦ ποὺ ἔνοιωθε μεγάλο κρύο, παρ' ὅλο τὸ μάλλινο παλτὸ καὶ τὸ χοντρὸ κας-κὸλ ποὺ τοῦ εἶχε τυλίξει ὁ πατέρας του στὸν λαιμό του. Γαντζωμένος στὸ κάθισμά του δὲν τολμοῦσε στὴν ἀρχὴ οὔτε νὰ κουνηθῇ, οὔτε κἂν νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ κάτω του.

Ἂν πάθαινε καμμιὰ βλάβη τὸ ἐλαφρὸ ἐκεῖνο μηχάνημα, τί φρικτὴ πτώση, τί ἀπερίγραπτη καταστροφή. Δίχως νὰ τὸ θέλῃ ὁ Ντενὴ τὸ ἔβαζε μὲ τὸν νοῦ του καὶ ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία μαζὶ καὶ κρύο κι' ἔκανε τὴ σκέψη πὼς ἴσως δὲν θὰ τἄβγαζε πέρα ὡς τὸ τέλος. Ὡστόσο σιγὰ-σιγὰ μπόρεσε νὰ καταγικήσῃ τὸ φόβο του.

Μπροστά του ὁ πιλότος, καθισμένος σὰν στὴν ἀναπαυτικώτερη πολυθρόνα, δὲν φαινόταν κὰν νὰ σκέπτεται πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ συμβῇ κανένα δυστύχημα. Ποῦ καὶ ποῦ γύριζε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογελοῦσε στὸν νεαρό του ἐπιβάτη. Δὲν τοῦ μιλοῦσε γιατὶ ὁ ἦχος τοῦ μοτὲρ δὲν θ' ἄφηνε ν' ἀκουστοῦν τὰ λόγια του, μὰ τὸ χαμόγελό του ἔδειχνε πὼς ὅλα πήγαιναν καλὰ καὶ ὁ Ντενὴ θὰ ἔνοιωθε μεγάλη ντροπὴ ἂν ἄφηνε νὰ φανῇ ἡ ταραχή του.

Ὁ Ξαβιὲ Λενουὰρ εἶχε πετάξει ἄπειρες φορὲς πάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ κι' ἔτσι τώρα διευθυνόταν στὰ σίγουρα χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ χάρτες, οὔτε ἀπὸ πυξίδα. Τὸ παιδὶ ἐθαύμαζε αὐτὸν τὸν κυρίαρχο τοῦ ἀέρα ποὺ τοῦ εἶχε κάνει τὴν τιμὴ νὰ τὸν πάρῃ μαζί του στὸ ἀεροπλάνο του. Μ' ἕνα τέτοιον ἄσσο οἱ κίνδυνοι τῆς διαδρομῆς περιορίζονταν βέβαια στὸ ἐλάχιστο καὶ ἡ αὐτοπεποίθηση ποὺ ἔδειχνε ὁ σύντροφός του ἄρχισε νὰ τονώνῃ τὴ δική του.

Ἀποφάσισε νὰ ρίξῃ κάτω τὴ ματιά του καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὸ φαντασμαγορικὸ θέαμα ποὺ ἁπλωνόταν στὰ πόδια του. Τοὺς λόφους ποὺ ἔμοιαζαν μὲ μυρμηγκοφωλιές, τοὺς ποταμοὺς ποὺ φαίνονταν στενοὶ σὰν ρυάκια, τὰ χωριὰ ποὺ ἔμοιαζαν μὲ παιχνίδια μικροῦ παιδιοῦ.

Μακριὰ ὁ ὁρίζων ἦταν θαμπὸς σ' ἕνα χρῶμα ἀ-

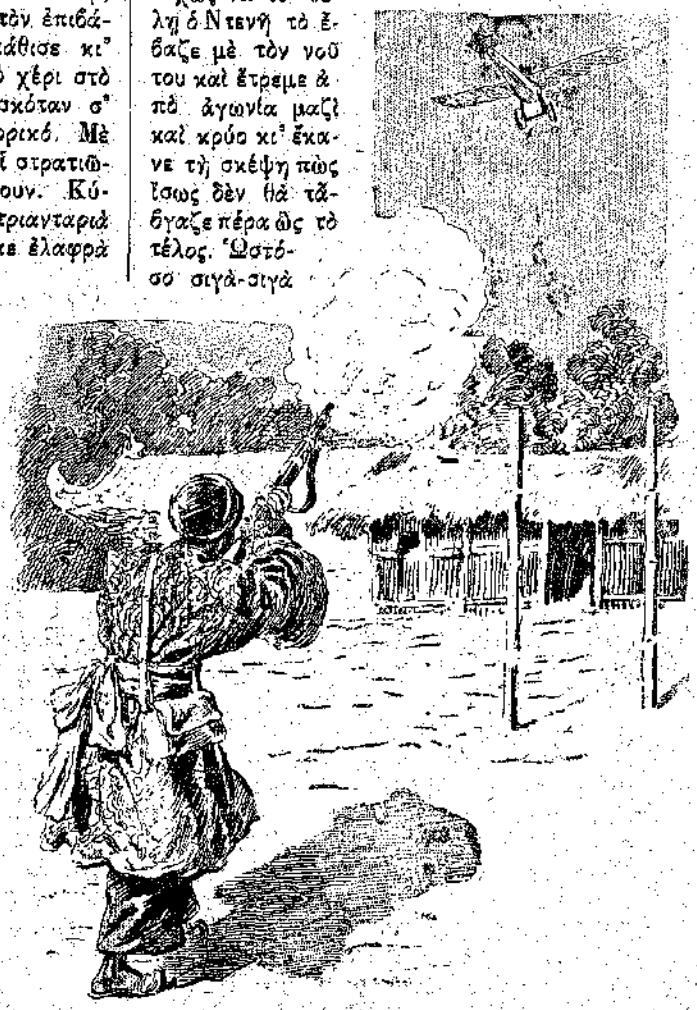

«Τὸ ἀεροπλάνο ἀπογειωνόταν, ὅταν ὁ Νγκουγιὲν ἄδειασε τὴν καραμπίνα του ἐπάνω του. (Σελ. 515, στ. α').

σημὶ ἀνοιχτό, ὅταν ὕψωνε ὅμως τὸ κεφάλι του ἔβλεπε τὸν ἀπέραντο, καταγάλανο καὶ ὁλόφωτο οὐρανὸ ποὺ τοῦ φαινόταν πιὸ καθαρὸς ἀπ' ὅ,τι ὅταν τὸν ἔβλεπε ἀπὸ κάτω. Καὶ ἄθελά του ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἀπὸ μέσα του:

— Τί ὡραῖο ποὺ εἶναι! Τί ὡραῖο!

Ἔξαφνα ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητα. Ὁ πιλότος εἶχε τὸ κεφάλι γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν κοίταζε μ' ἕνα ὕφος σὰν νὰ τοῦλεγε:

— Ποῦ ταξιδεύει ὁ νοῦς σου, μικρέ; Προσοχή, τώρα πρέπει νἄχῃς τὰ μάτια σου τέσσερα.

Ὁ Ντενὴ ἔκαμε νόημα ὅτι κατάλαβε καὶ συγκέντρωσε τὴν προσοχή του ἀποκλειστικὰ κάτω στὴ γῆ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πετοῦσαν πάνω ἀπὸ μιὰ κοιλάδα βαθειὰ κ' ἀνώμαλη ποὺ στὸ βάθος της λαμπύριζε μιὰ μακρουλὴ ἀσημένια κορδέλλα.

— Ὁ Σόγκ-Κέϊ, εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Ντενή.

Ὁ Λενουὰρ ἔπιασε τὸ τιμόνι τοῦ βάθους καὶ κατέβασε τὸ ἀεροπλάνο σ' ἕνα ὕψος πενταχοσίων μέτρων πάνω ἀπ' τὴν κοιλάδα. Ἔνα ἀρκετὰ μεγάλο ἀνναμίτικο χωρίο παρουσιάστηκε στ' ἀριστερά τους σὲ μιὰ καμπὴ τοῦ ποταμοῦ καὶ σὲ λίγο χάθηκε πίσω τους.

Ἐξακολουθώντας τὴν πορεία του πρὸς τὸν βοριὰ ὁ πιλότος ἄρχισε νὰ κάνῃ κύκλους πάνω ἀπὸ τὴν περιοχὴ ποὺ γίνονταν ὅλο καὶ πλατύτεροι.

Τὸ παιδὶ κι' αὐτὸς παρατηροῦσαν μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ τὸ ἄγριο τοπίο ποὺ ἁπλωνόταν στὰ πόδια τους. Καὶ ἔξαφνα ὁ Ντενὴ σηκώθηκε ὄρθιος στὸ κάθισμά του καὶ φώναξε στὸ αὐτὶ τοῦ πιλότου:

— Ἀπὸ κάτω μας... ἀριστερά... νά, ἐκεῖ!

— Ζήτω! φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Λενουάρ.

Κι' οἱ δυό τους τώρα ἀναγνώριζαν τὸ ὕψωμα ποὺ τοὺς εἶχε περιγράψει ὁ Μό, μὲ τὸ μικρὸ πλάτωμά του, ποὺ κοιταγμένο ἔτσι ἀπὸ ψηλὰ ἔμοιαζε σὰν ἕνα κίτρινο μαντήλι ἁπλωμένο πάνω σ' ἕνα πράσινο λιβάδι.

Ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦταν κιόλας ἑντεκάμισυ ὁ πιλότος πέταξε μιὰ ρουκέτα ποὺ χωρὶς νὰ κάνῃ καθόλου κρότο ἔβγαλε μόνον ἕναν ἄσπρο καπνό.

Ἴδια μὲ μυρμήγκια κάτι μικροσκοπικὰ ἀνθρωπάκια πλημμύριζαν τὴν αὐλὴ τοῦ στρατοπέδου καὶ φαίνονταν νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Οἱ ληστὲς ὅμως δὲν ἀντιλήφθηκαν τὸ ἀεροπλάνο ποὺ ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ δώσῃ καιρὸ στοὺς στρατιῶτες νὰ καθορίσουν ἀκριβῶς τὴν θέση καὶ νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸ στρατόπεδο.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα ὡραῖο ἀεροπορικὸ περίπατο ποὺ κράτησε ὡς εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Ντενὴ κι' ὁ μεγάλος του φίλος ἔβαλαν πάλι κατεύθυνση πρὸς τὸ ψήλωμα τῶν ληστῶν. Τούτη τὴ φορὰ ὁ Ντενὴ μπόρεσε νὰ παρακολουθήσῃ τὴ σκηνὴ σ' ὅλες της τὶς λεπτομέρειες. Εἶδε τοὺς ληστὲς ν' ἀδειάζουν μὲ βία τὴν αὐλὴ καὶ νὰ κατεβαίνουν κουτρουβαλώντας τὸν κατήφορο. Στὴ μέση τῆς αὐλῆς δὲν ἔμειναν πιὰ παρὰ μονάχα δυὸ μικροσκοπικὰ πλασματάκια ποὺ φαίνονταν ὅλο καὶ καθαρώτερα ὅσο πλησίαζε τὸ ἀεροπλάνο.

— Ἡ Σιμόνη! Ἡ Τί-Σάϋ! φώναξε ὁ Ντενή.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, τὸ ἀεροπλάνο προσγειωνόταν στὴ μέση τῆς αὐλῆς.

***

— Ἐσὺ εἶσαι Ντενή, ἀδελφούλη μου! φώναξε μ' ἔκπληξη καὶ μὲ συγκίνηση ἡ Σιμόνη.

— Δὲν μὲ περίμενες, ἔ; ἔκανε γελαστὸς ὁ μικρὸς κι' ἀγκάλιασε τρυφερὰ τὴν ἀδελφή του. Καὶ τὸν σωτῆρα σου δὲν τὸν ἀναγνωρίζεις;

— Ὁ κύριος Λενουάρ!

— Ὁ ἴδιος, μικρούλα μου, εἶπε ὁ ἀεροπόρος δίνοντας δυὸ θερμὰ φιλιὰ στὰ χλωμὰ μάγουλα τῆς Σιμόνης. Τώρα ὅμως δὲν εἶναι καιρὸς οὔτε γιὰ λόγια οὔτε γιὰ τρυφερότητες, πρόσθεσε. Θὰ τὰ ποῦμε μὲ τὴν ἡσυχία μας, ὅταν θὰ ἔχουμε γυρίσει στὸ Γιὲν-Κουάγκ. Ἐμπρός, ἐμπρός, ἂς ἀνεβοῦμε γρήγορα στὸ ἀεροπλάνο.

Τὸ τουφεκίδι κάτω χαλοῦσε κόσμο καὶ ὁ Λενουὰρ φοβόταν, καὶ μὲ τὸ δίκιο του, μήπως οἱ ληστὲς στὴν ὑποχώρησή τους, ἀνέβαιναν πάλι ἐπάνω στὸ στρατόπεδό τους καὶ τότε καὶ αὐτὸς καὶ οἱ προστατευόμενοί του τὴν εἶχαν πολὺ ἀσχημα. Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο ἀνέβασε τὴν Τί-Σάϋ στὸ πίσω κάθισμα.

Ἡ κογκάϊ ἔκλαιγε σὰν τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ συγκίνηση. Ὁ Ντενὴ τὴ στερέωσε καλὰ μὲ τὰ λουριὰ κι' ὕστερα κάθισε κι' αὐτὸς κοντά της, ἐνῶ ὁ πιλότος τοποθετοῦσε προσωρινὰ τὴ Σιμόνη στὸ πλευρό του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βάλῃ ἐμπρός. Ἡ ἀπογείωση ὅμως ἔγινε μὲ μεγάλη δυσκολία γιατὶ ἡ αὐλὴ δὲν εἶχε παρὰ μιὰ ἀσήμαντη κλίση καὶ οἱ ρόδες τοῦ ἀεροπλάνου κολλοῦσαν στὸ λασπωμένο χῶμα. Ὁ Λενουὰρ γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ ξεκινήσῃ ἀναγκάστηκε νὰ μετατοπίσῃ τρεῖς φορὲς τὸ ἀεροπλάνο πού, ἐπιβαρυμένο καθὼς ἦταν μὲ τρεῖς ἐπιβάτες, ἔμενε σὰν καρφωμένο στὴ γῆ.

Κι' ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ χαθῇ οὔτε στιγμή. Μόλις οἱ παρατηρητὲς εἶδαν τὸν καπνὸ τῆς ρουκέτας, εἰδοποίησαν τὰ ἀποσπάσματα καὶ τὰ δυὸ τμήματα ξεκίνησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ στρατοπέδου. Εὐτυχῶς βρίσκονταν σὲ μιὰ ἀπόσταση δυὸ χιλιομέτρων μονάχα ἀπὸ τὸ λημέρι τῶν ληστῶν κι' ἔτσι τὸ περίκυκλωσαν σχεδὸν ἀμέσως. Οἱ φρουροὶ τοῦ Νγκουγιὲν ποὺ φύλαγαν τὴ βάση τοῦ ψηλώματος χτυπήθηκαν ἀπὸ τοὺς πρώτους στρατιῶτες πρὶν νὰ προφτάσουν καλὰ καλὰ νὰ καταλάβουν τί τοὺς συμβαίνει. Ἕνας μόνο πρόφτασε νὰ πυροβολήσῃ καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι σώθηκαν ἀπὸ τὶς ξιφολόγχες τῶν Γάλλων, ἔτρεξαν νὰ κόψουν τὴν προέλασή τους, κλείνοντας τὸ μονοπάτι μὲ κορμοὺς δέντρων καὶ σχηματίζοντας πρόχειρα ἐδοφράγματα.

Ὅταν ὁ Νγκουγιὲν κι' ἡ ὑπόλοιπη συμμορία πῆραν εἴδηση ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Ὁ Ἄσπρος Λύκος ἦταν ἀποκλεισμένος στὸ λημέρι του γιατὶ ὁ ἐπιτήδειος ἐλιγμὸς τοῦ συνταγματάρχη Ντυσὲν καὶ τοῦ ταγματάρχη Γκελὲν τὸν εἶχαν ἀπομονώσει ἀπὸ τὶς προφυλακές του κι' οὔτε οἱ πρόσκοποί του τοῦ Ποῦ-Γιὲν-Μπὶν δὲν πρόφτασαν νὰ τὸν εἰδοποιήσουν γιὰ τὴν ἄφιξη τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, γιατὶ ἐκεῖνοι τὸν περίμεναν ἀπὸ τὰ μεσημβρινά, ἐνῶ αὐτὸς ἦρθε ἀπὸ τὸ βοριὰ κι' ἔπεσε ἀπρόοπτα στὴ ράχη τῶν ληστῶν. Τὸ στρατήγημα ἐπέτυχε κι' ὁ Νγκουγιὲν μὲ τοὺς ὀπαδούς του δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν σιδερένιο κλοιὸ ποὺ τοὺς ἔσφιγγε γύρω γύρω. Χίλιοι στρατιῶτες τῆς λεγεῶνος καὶ δυὸ χιλιάδες ἀπὸ τὸν ἰθαγενὴ στρατὸ τὸν πολυορκοῦσαν ὁλοένα καὶ στενώτερα.

Στὸ τέλος ὁ συνταγματάρχης Ντυσὲν πρόσταξε σὲ δυὸ ἐνωμοτίες νὰ κάνουν ἔφοδο.

— Ἐμπρός, παλληκάρια μου! φώναξε μπαίνοντας μπροστά.

Μὰ τὸ πέρασμα ἦταν στενὸ κι' οἱ δυσκολίες γίνονταν ἀκόμη μεγαλύτερες. Οἱ ληστές, ἐνισχυμένοι τώρα κι' ἀπ' τοὺς ἄλλους ποὺ εἶχαν κατεβεῖ ἀπὸ πάνω καὶ ἐγκαρδιωμένοι ἀπὸ τὶς πολεμικὲς κραυγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ τους, σκαρφάλωναν εὐκίνητοι σὰν πίθηκοι ἐπάνω στὰ δέντρα κι' ἔρριχναν ἀπὸ ψηλὰ χαλάζι ὁλόκληρο ἀπὸ σφαῖρες στοὺς Γάλλους στρατιῶτες. Ἄλλοι κρύβονταν μέσα στὰ χαμόδεντρα ἢ πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους κι' ἀθέατοι πυροβολοῦσαν μ' ἐπιτυχία τοὺς στρατιῶτες ποὺ δὲν ἤξεραν ἀπὸ ποῦ νὰ φυλαχθοῦν.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ μακελλειὸ ἔδωσε τέλος ἡ αὐτοθυσία ἑνὸς σκαπανέα. Ὁ ἡρωϊκὸς στρατιώτης σύρθηκε ὣς τὸ

πρόχωμα ποὺ εἶχαν κάνει οἱ ληστὲς μὲ τοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων κι' ἔβαλε ἐκεῖ ἕνα φυσίγγιο δυναμίτη. Σὲ δυὸ λεπτὰ ἀκούστηκε μιὰ δαιμονικὴ ἔκρηξη ποὺ σκόρπισε τὸ θάνατο σὲ πολλοὺς ληστὲς καὶ γκρέμισε τὸ μισὸ πρόχωμα. Οἱ Γάλλοι χύθηκαν μ' ὁρμὴ καὶ προχώρησαν ἀνεμπόδιστοι. Οἱ ληστὲς ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν καὶ σὲ λίγο ὅλη ἡ συμμορία εἶχε περιοριστεῖ ἐπάνω στὸ στρατόπεδο, ζωσμένη ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Ὁ Τσοὺ ἔπεσε μαζὶ μὲ τοὺς πρώτους. Ὁ Λὺ-Τζιά, σοβαρὰ πληγωμένος πιάστηκε αἰχμάλωτος. Μὰ ὁ Νγκουγιέν, μέσα στὴ γενικὴ αὐτὴ σφαγὴ εἶχε μείνει σῶος.

Κι' ἔξαφνα ὅλη ἡ λύσσα του θέλησε νὰ ξεθυμάνῃ στὶς αἰχμάλωτές του.

— Ἂν χαθῶ ἐγὼ νὰ πᾶνε πρῶτα ἐκεῖνες! βρυχήθηκε καὶ ὥρμησε στὴν αὐλὴ μαζὶ μὲ ὅσους εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τὴ συμμορία του. Τὸ θέαμα ὅμως ποὺ ἀντίκρυσε τὸν ἔκανε νὰ μαρμαρώσῃ.

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση ὁ ἀεροπόρος κατάφερε ἐπιτέλους νὰ βάλῃ μπροστὰ τὸν ἕλικα. Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὸ κάθισμά του καὶ μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι κρατοῦσε ἀγκαλιασμένη τὴ Σιμόνη ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο χειριζόταν τὴ μηχανή. Τὸ ἀεροπλάνο ἀπογειωνόταν κιόλας, ὅταν ὁ Νγκουγιὲν συνῆλθε ἀπὸ τὴν κατάπληξή του καὶ ἄδειασε τὴν καραμπίνα του ἐπάνω του.

— Βάστα με καλὰ καὶ μὴν κουνιέσαι διόλου, εἶπε ὁ Λενουὰρ στὴ μικρή. Πρέπει νὰ ἔχω καὶ τὰ δυὸ μου χέρια ἐλεύθερα.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Νγκουγιὲν γέμιζε πάλι βιαστικὰ τὴν καραμπίνα του γιὰ νὰ πυροβολήσῃ καὶ πάλι. Μὰ σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ὁ πιλότος πρόφθασε νὰ κερδίσῃ ὕψος καὶ νὰ ξεπεράσῃ τὶς κορυφὲς τῶν δέντρων ποὺ περιστοίχιζαν τὴν αὐλή. Ὕστερα ἔστριψε ἀπότομα τὸ τιμόνι καὶ γλυστρώντας στὸ ἕνα φτερὸ κατέβηκε πρὸς τὴν κοιλάδα μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Νγκουγιὲν σήκωσε πάλι τὸ ὅπλο του, τὸ ἀεροπλάνο βρισκόταν πιὰ ἐκτὸς βολῆς. Ἐντωμεταξὺ οἱ Γάλλοι στρατιῶτες πλημμύριζαν τὴν αὐλὴ κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὥρμησε καταπάνω στὸν ἀρχιληστὴ καὶ τοῦ ἔχωσε τὴν ξιφολόγχη του ἀνάμεσα στὴν πλάτη. Ὁ κακοῦργος ἔπεσε βγάζοντας ἕνα οὔρλιασμα ἀγρίου θηρίου καὶ ἀφοῦ σφάδασε λίγα λεπτά, ὕστερα ἔμεινε ἀκούνητος.

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἀπ' τὴ φωλιὰ τῶν τρομερῶν κακούργων δὲν ἔμεινε πιὰ τίποτε. Οἱ Γάλλοι τὴν κατάστρεψαν τελειωτικὰ ἀφοῦ πρῶτα πῆραν ὅλα τὰ κλοπιμαῖα ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ὁ Ἄσπρος Λύκος στὸ

«Οἱ στρατιῶτες κάρφωσαν τὸ κεφάλι τοῦ Ἄσπρου Λύκου στὴν αἰχμὴ μιᾶς λόγχης». (Σελ. 615, στ. β').

ληστὴ καὶ τοῦ ἔχωσε τὴν ξιφολόγχη του ἀνάμεσα στὴν πλάτη. Ὁ κακοῦργος ἔπεσε βγάζοντας ἕνα οὔρλιασμα ἀγρίου θηρίου καὶ ἀφοῦ σφάδασε λίγα λεπτά, ὕστερα ἔμεινε ἀκούνητος.

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἀπ' τὴ φωλιὰ τῶν τρομερῶν κακούργων δὲν ἔμεινε πιὰ τίποτε. Οἱ Γάλλοι τὴν κατάστρεψαν τελειωτικὰ ἀφοῦ πρῶτα πῆραν ὅλα τὰ κλοπιμαῖα ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ὁ Ἄσπρος Λύκος στὸ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Λίγες βδομάδες ἀργότερα στὸ διοικητήριο τοῦ Γιὲν-Μπάϋ γινόταν μιὰ εὔθυμη γιορτὴ ποὺ συγκέντρωνε τὰ κυριώτερα πρόσωπα αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ παρευρίσκονταν ὄχι μονάχα οἱ νοικοκυραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι τους, ὁ ταγματάρχης Γκελὲν μὲ τὴ γυναίκα του, καθὼς κι' ὁ συνταγματάρχης Ντυσέν, ὁ λοχαγὸς Μπαμπερζὲ καὶ ὁ ἡρωϊκὸς ἀεροπόρος Λενουάρ. Οἱ τρεῖς τελευταῖοι μάλιστα εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν ἕδρα τους κι' εἶχαν ἔρθει στὸ Γιὲν-Μπάϋ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πανηγυρίσουν μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ διοικητὴ τὴν θαυμαστὴ ἀπελευθέρωση τῆς μικρῆς Σιμόνης Ντελαλάντ.

Στὸ τραπέζι σερβίριζε ἕνας ὁλόκληρος στρατὸς ἀπὸ σερβιτόρους ὑπὸ τὴν ἄγρυπνη ἐπίβλεψη τοῦ Μό, ποὺ εἶχε πάλι ἀναλάβει τὰ παλιὰ καθήκοντά του καὶ τὰ ἐκτελοῦσε ἄμεμπτα ὅπως πάντα.

Στὸ πρόσωπο ὅμως τοῦ ἄξιου ὑπηρέτη δὲν φαινόταν τόση χαρὰ ὅσο στὰ πρόσωπα ὅλων τῶν ἄλλων. Γιατὶ μόλο ποὺ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ξαναγύρισε στὰ παλιά του λημέρια καὶ ξανάρχισε τὶς παλιές του συνήθειες, δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ἀγανακτῇ καὶ νὰ μὴ ζηλεύῃ τὴν γριὰ Τί-Σάϋ ποὺ —ἂν ἀκούστηκε ποτὲ μιὰ τέτοια παρατυπία— καθόταν σήμερα στὸ τραπέζι τῶν ἀφεντικῶν της, μαζὶ μ' ὅλους τοὺς ἐπίσημους προσκαλεσμένους.

Ὡστόσο τῆς χρωστοῦσε πολλὰ τῆς γριᾶς Τί-Σάϋ, ὁ φίλος μας ὁ Μό. Τῆς χρωστοῦσε, ὅσα σχεδὸν καὶ τῆς Σιμόνης, γιατὶ καὶ ἡ μιὰ καὶ ἡ ἄλλη συμφώνησαν μεταξύ τους γιὰ νὰ μὴ διατῇ φανταστικὴ ἱστορία του γιὰ τὴ γυρίτσα. Ἔτσι ὅμως ἦταν πλασμένος ὁ παράδοξος αὐτὸς κύριος Μό. Δὲν αἰσθανόταν οὔτε τὴν ἐλαχίστη τύψη οὔτε ἀναγνώριζε γιὰ ἔνοχο τὸν ἑαυτό του, ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε, κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἦταν ἄξιος νὰ διηγηθῇ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀφέλεια τοῦ κόσμου τὰ πιὸ ἀπίθανα ἀνδραγαθήματα, ζητώντας νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ πραγματικός τους ἥρως.

Ἔτσι ὅποτε ἡ ματιά του ἔπεφτε ψεύσουν γιὰ τὴ φανταστικὴ ἱστορία του γιὰ τὴ γυρίτσα. Ἔτσι ὅμως ἦταν πλασμένος ὁ παράδοξος αὐτὸς κύριος Μό. Δὲν αἰσθανόταν οὔτε τὴν ἐλαχίστη τύψη οὔτε ἀναγνώριζε γιὰ ἔνοχο τὸν ἑαυτό του, ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε, κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἦταν ἄξιος νὰ διηγηθῇ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀφέλεια τοῦ κόσμου τὰ πιὸ ἀπίθανα ἀνδραγαθήματα, ζητώντας νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ πραγματικός τους ἥρως.

Ἔτσι ὅποτε ἡ ματιά του ἔπεφτε

ἐπάνω στὴν Τι-Σάϋ ὁ Μὸ ἐζάρωνε τὰ φρύδια του. Ὅταν ὅμως ἤρθε ἡ ὥρα τῆς σαμπάνιας τὰ πράγματα ἄλλαξαν ἀνέλπιστα.

— Συνταγματάρχη μου, εἶπε ὁ κ. Ντελαλάντ. πρέπει νὰ διορθώσετε μιὰ ἀδικία.

—Ἐγώ; ἔκανε ἔκπληκτος ὁ συνταγματάρχης. Καὶ ποιὸν ἀδίκησα;

— Τὸν Μό, τὸν πρῶτο μπόϋ μου, ἀποκρίθηκε ὁ διοικητής. ποὺ κατὰ βάθος τὰ λόγια τῆς Τὶ Σάϋ καὶ τῆς Σιμόνης δὲν εἶχαν ἀλλάξει διόλου τὴ γνώμη ποὺ εἶχε σχηματίσει γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ Μό, μὰ ποὺ ὡστόσο καταλάβαινε τὴν ἀπογοήτευση τοῦ ὑπηρέτη του κι' ἤθελε νὰ τὸν κάνη νὰ χαρῇ κι' αὐτὸς μαζὶ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους.

— Καὶ τί κακὸ μπορεῖ νὰ τοῦ ἔκανα;

— Δὲν τὸν ἐκτιμήσατε ὅπως τοῦ ἄξιζε καὶ εἶναι κρῖμα,

— Μεγάλο κρῖμα μὰ τὴν ἀλήθεια. Μήπως πρέπει νὰ τοῦ ζητήσω συγχώρηση δημοσία;

—Ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φτάσουμε ὡς ἐκεῖ, ἀπάντησε γελώντας ὁ κ Ντελαλάντ. Θὰ ἐπιτρέψετε ὅμως σὲ μένα νὰ τοῦ δώσω τὴν ἱκανοποίηση ποὺ τοῦ ἀξίζει.

— Καὶ δὲν τοῦ δίνετε ὅποια ἱκανοποίηση θέλετε, ἔκανε μ' ἕνα τόνο μισοεύθυμο καὶ μισοθυμωμένο ὁ καλόκαρδος συνταγματάρχης. Δὲν θὰ φέρω καμμιὰ ἀντίρρηση.

—Ἄκοῦς, Μό; Φέρε λοιπὸν ἕνα ποτήρι καὶ γιὰ σένα καὶ γέμισέ το σαμπάνια.

Ὁ Μὸ ἀκτινοβολώντας ἀπὸ χαρὰ ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπαν.

— Καὶ τώρα ἔχω νὰ σᾶς πῶ ἕνα εὐχάριστο νέο, εἶπε πάλι ὁ κ. Ντελαλάντ. Ὁ ἀγροφύλακας τοῦ Γιὲν-Μπάϋ ἐπαύθηκε ἀπὸ τὴ θέση του γιατὶ δὲν ἐπιτηροῦσε ὅσο ἔπρεπε τὸ μαγαζὶ τοῦ Ντουόγκ ὅπου ἀποδείχθηκε πὼς εἶχε καταστρώσει ὁ Νγκουγιὲν ὅλα τὰ σχέδια τῆς συνωμοσίας. Ἡ θέση λοιπὸν εἶναι κενὴ καὶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση σοῦ ἀναγγέλλω πὼς τὰ παιδιά μου μὲ παρεκάλεσαν νὰ τὴν δώσω ἐσένα κι' ἔτσι ἀπὸ σήμερα σὲ διορίζω ἀγροφύλακα τοῦ Γιὲν-Μπάϋ.

Ὁ Μὸ ἔγινε κόκκινος σὰν ἀστακὸς τόσο ποὺ ἦταν φόβος μήπως πάθῃ ἀποπληξία ἀπὸ τὴν πολλὴ χαρά.

— Μπράβο! συμφώνησε ὁ συνταγματάρχης. Ἂς πιοῦμε λοιπὸν στὴν ὑγεία τοῦ καινούργιου ἀγροφύλακα τοῦ Γιὲν-Μπάϋ.

—Ἐβίβα τοῦ Μό! φώναξαν ὁ Ντενὴ καὶ ἡ Σιμόνη.

Ὁ Μὸ ἀπὸ τὴ συγκίνηση κόντεψε ν' ἀδειάσῃ τὸ ποτήρι του στοὺς ἡράκλειους ὤμους τοῦ συνταγματάρχη, τόσο ἔτρεμαν τὰ χέρια του. Γιὰ νὰ προλάβῃ λοιπὸν μιὰ τέτοια καταστροφή, τὸ κατέβασε μὲ μιὰ ρουφηξιά, χτύπησε τὴ γλῶσσα του καὶ ἀφοῦ ὁπωκλίθηκε μπροστὰ στὸν ἀφεντικό του ἔβγαλε ἕνα μικρὸ εὐχαριστήριο λόγο γεμάτον ποιητικοὺς συμβολισμούς. Ὕστερα τοῦ ὁρκίστηκε παντοτεινὴ πίστη καὶ ἀφοσίωση, ἔδωσε τὸ λόγο του πὼς κανένας λησταὶς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ξαναπατήσῃ τὸ πόδι του στὸ Γιὲν Μπάϋ καὶ δήλωσε πὼς ἡ τάξη καὶ ἡ ἡσυχία ἦταν πιὰ ἐξασφαλισμένη σὲ ὅλη τὴν περιφέρεια ποὺ θὰ ἐπιτηροῦσε.

* * *

Τὰ μικρὰ ἀξιώματα προκαλοῦν τὸ φθόνο. Τὰ μεγάλα ὅμως προκαλοῦν τὸν θαυμασμό.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ διορίστηκε στὴν ὑψηλὴ θέση τοῦ ἀγροφύλακα ὁ Μὸ δὲν ἔχει πιὰ οὔτε ἐχθροὺς, οὔτε κατήγορους, ἀλλὰ μονάχα φίλους καὶ θαυμαστές. Ὅλοι ξέρουν τὰ μοναδικά του ἀνδραγαθήματα καὶ ὅλοι νοιώθουν γιὰ τὸν ἥρωα, τὸν Μὸ ἕνα θαυμασμὸ ἀνακατεμμένο μὲ φόβο καὶ μὲ σέβας.

Μ' ἀλίμονο! Κάθε πρᾶγμα ἔχει καὶ τὴν κακή του ὄψη. Κάτι εἶναι ποὺ βασανίζει τὸν Μὸ καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἡσυχάσῃ, μόλο ποὺ προσπαθεῖ νὰ μὴ δείξῃ τίποτε. Ἕνα πρωΐ, καρφιτσωμένη ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, βρῆκε τὴ σημείωση αὐτὴ ποὺ τὸν ἔβαλε σὲ μεγάλες ἔννοιες.

«Γαύγιζε, σκύλε, ποὺ δουλεύεις τοὺς φράγκους. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ σ' ἐκδικηθῶ».

Καὶ γιὰ ὑπογραφὴ τὸ χαρτὶ αὐτὸ εἶχε τὸ ὄνομα: Ἄσπρος Λύκος.

Ὁ Μὸ ἔκρυψε ἀμέσως στὸν κόρφο του τὸ καταραμένο χαρτί, ποὺ δίχως ἄλλο θὰ ἔβαζε τὴ γυναίκα του σὲ μεγάλη ταραχή. Ἡ λογική τοῦ λέει, πὼς μιὰ καὶ ὁ Ἄσπρος Λύκος σκοτώθηκε καὶ τὸ κεφάλι του μεταφέρθηκε θριαμβευτικὰ στὴν πρωτεύουσα, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἔχῃ ἀναστηθεῖ καὶ πὼς τὸ χαρτὶ αὐτὸ τὸ ἔγραψε κανένας χωρατατζῆς στρατιώτης, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοῦ παίξῃ μιὰ ἄσχημη φάρσα.

Ὡστόσο στὸ βάθος τοῦ μένει ἀκόμη μιὰ μικρὴ ἀμφιβολία καὶ συχνὰ ἡ ἀμφιβολία αὐτὴ γιγαντώνεται μέσα του καὶ τὸν βασανίζει. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ βρεθῇ μονάχος του, ὁ Μὸ βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο του καὶ ἐξετάζει προσεκτικὰ τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ χαρτὶ ποὺ τοῦ καίει τὰ δάχτυλα.

Ὅταν ὅμως βρίσκεται μαζὶ μὲ τὴν κυρία Δούου καὶ ξαπλωμένος ἀναπαυτικὰ πίνει τὸ τσάϊ του καὶ καπνίζει τὴν πίπα του, τότε ξεχνάει καὶ τὸ χαρτὶ καὶ τοὺς φόβους του καὶ διηγιέται μόνο τὰ καταπληκτικὰ του κατορθώματα καταλήγοντας πάντα μὲ τὸ ἡρωϊκὸ θούριο τοῦ θρυλικοῦ Βάϊ-Ντουόγκ-Χάϊ.

«Ὁ Ντάϊ-Βουόγκ ποὺ τὸν ἔλεγαν Χάϊ,
» γέννημα καὶ θρέμμα τῆς γενιᾶς τῶν Τοῦ
» ζοῦσε ὅλη τὴν ὥρα μὲς τὶς μάχες
» ἦταν δυνατώτερος κι' ἀπὸ δέκα χιλιάδες [ἄνδρες. . .
» Ἔκανε τὴ γῆ νὰ τρέμῃ
» Ἔτράνταζε τὸν οὐρανό. . .»

ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ «ΑΣΠΡΟΥ ΛΥΚΟΥ»

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΑΜΛΕΤ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος)

Ὁ Κλαύδιος, ὁ βασιλιᾶς, δὲν εἶχε φυσικὰ πιὰ ἄλλο πρᾶμα στὸ νοῦ του παρὰ τὸ πῶς νὰ ξεφορτωθῇ τὸν Ἄμλετ, ποὺ μόνος ἤξερε τὸ μυστικό, μιὰν ὥρα ἀρχήτερα. Μπαρκάρισε λοιπὸν τὸ βασιλόπουλο γιὰ τὴν Ἀγγλία μ' ἕνα γράμμα σφραγισμένο μὲ τὴ βασιλικὴ βούλα, στὸ ὁποῖο ὁ βασιλιᾶς διέτασσε μόλις πατήσει ὁ Ἄμλετ τὸ πόδι του στὴν Ἀγγλία νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἦταν ὅμως, φαίνεται, γραφτὸ νὰ γλυτώσῃ. Τὸ καράβι στὸ δρόμο τὸ συνάντησαν πειρατὲς ποὺ αἰχμαλώτισαν ὅλο τὸ πλήρωμα καὶ ξαγάφεραν τὸν Ἄμλετ στὴ Δανία.

Γυρίζοντας στὸ Ἐλσινὸρ μαζὶ μὲ τὸν πιστό του φίλο Ὀράτιο, μπῆκαν στὸν αὐλόγυρο μιᾶς ἐκκλησιᾶς, ὅπου ἔσκαφταν ἕναν καινούργιο τάφο κι' ἔμειναν ἐκεῖ κοιτάζοντας γιὰ ἀρκετὴ ὥρα τοὺς νεκροθάφτες, χωρὶς νὰ τοὺς περάσῃ ἡ παραμικρότερη ἰδέα γιὰ ποιὸν ἀνοιγόταν ὁ τάφος.

Ἄξαφνα εἶδαν νὰ πλησιάζῃ ἡ νεκρικὴ συνοδεία. Ρώτησαν κι' ἔμαθαν: Ἡ Ὀφήλια, ἡ πανώρια Ὀφήλια, εἶχε πνιγῇ ἐκεῖ ποὺ μάζευε ἀγριολούλουδα στὸ πλάϊ ἀπδνα ποτάμι.

Ἡ ταφὴ ἄρχισε, μὰ ξαφνικὰ, ὁ ἀπαρηγόρητος ἀδερφὸς τῆς νεκρῆς, ὁ δύστυχος Λαέρτης, ρίχτηκε ἀπάνου στὸ σῶμα της κι' ἄρχισε νὰ παρακαλῇ νὰ τὸν θάψουν καὶ κεῖνον μαζί της. Ὁ Ἄμλετ συγκινημένος ὥρμησε καὶ βάλθηκε ἀνάμεσα ἀπ' τὸ ζωντανὸ καὶ τὴ νεκρή. Μιὰ φοβερὴ πάλη ἔγινε τότε. Ὁ Λαέρτης τἄβαλε μὲ τὸν Ἄμλετ λέγοντάς του πὼς αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία ποὺ τρελλάθηκε ἡ ἀδερφή του καὶ τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ λαιμό. . . Μὲ κόπο τοὺς ξεχώρισαν κι' ὡρίστηκε νὰ γίνῃ μονομαχία

Ὅλη ἡ Αὐλὴ συνάχτηκε γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν μοιραῖο ἀγῶνα. Κι' ὁ Κλαύδιος βρῆκε τώρα τὴν εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σκοπό του. Εἶπε γάχουν ἕτοιμο ἕνα ποτήρι μὲ δηλητηριασμένο κρασὶ γιὰ νὰ τὸ δώσουν στὸν Ἄμλετ, τάχα γιὰ ν' ἀναλάβῃ δυνάμεις, μήπως καὶ ξητοῦσε νὰ πιῇ, ἂν τύχαινε νὰ νικήσῃ τὸ Λαέρτη, ποὺ τὸ σπαθί του φρόντισε ὁ βασιλιᾶς νὰ τὸ βουτήξῃ κι' αὐτὸ μέσα σὲ φαρμάκι.

Ὁ ἀγώνας ἄρχισε σκληρός, ὡσότου ὁ Λαέρτης κατώρθωσε νὰ πληγώσῃ μὲ τὸ φαρμακωμένο σπαθὶ τὰ στήθια τοῦ ἀντιπάλου. Ὁ Ἄμλετ δὲν δείλιασε. Ἄρπαξε τὸ σπαθὶ ποὺ τὸν τρυποῦσε, καὶ χτύπησε τὸ Λαέρτη μὲ τὸ ἴδιο του τὸ ὅπλο.

Στ' ἀναμεταξὺ ἡ Γερτρούδη πίνοντας στὴν ὑγειὰ τοῦ γιοῦ της πούχε δώσει μιὰ τόσο ἐπιδέξια σπαθιὰ στὸν ἀντίπαλο, ἤπιε χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἀπ' τὸ δηλητηριασμένο κρασὶ ποὺ προοριζόταν γιὰ τὸ βασιλόπουλο, καὶ σὲ λίγο πέθανε. Τότε μόνο ὁ Ἄμλετ κατάλαβε τὸ δολερὸ σκοπὸ τοῦ πατρυιοῦ του. Οἱ πληγὲς καὶ τῶν δύο, σὰν προερχόμενες ἀπὸ φαρμακωμένο σπαθί, ἦταν θανάσιμες. Ὁ Λαέρτης ξεψυχάει, συγχωρώντας τὸν Ἄμλετ.

* * *

Ἄξαφνα τὸ λαβωμένο βασιλόπουλο σηκώνει κατὰ τὸν Κλαύδιο τ' ἀστραφτερὸ σπαθί του καὶ τρυπάει πέρα-πέρα τὴ σκληρὴ καρδιὰ τοῦ κακούργου.

Ὕστερα, ἀφοῦ πιὰ εἶχε πραγματοποιήσει τὴν ὑπόσχεσή του στὸν ἀδικοσκοτωμένο του πατέρα, ὁ Ἄμλετ ξεψύχησε.

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

Τ' ΑΓΡΥΠΝΟ ΜΑΤΙ

Ἀπ' τοῦ καλοῦ Θεοῦ τὰ χέρι
Γιὰ σᾶς, παιδιά, στὸν οὐρανό,
Ἔχει ἀναφτεῖ τὸ κάθε ἀστέρι
Καὶ χύνει φῶς παντοτεινό,
Ἄσβυστος λύχνος ἀπ' ἀέρι.

Ἀθῶα βρέφη ἀπ' τὴν ἡμέρα
Ὅπου στὸν κόσμο ἔχετε βγεῖ,
Ἀγρυπνο μάτι ἀπ' τὸν αἰθέρα
Σᾶς φέγγει καὶ σᾶς ὁδηγεῖ
Στὸν ἴσιο δρόμον ἐδῶ πέρα.

Κι' ὁ ἄγγελος ὅπου φυλάει
Πάντα στ' ἀστέρι αὐτὸ κοντά,
Τῆν γαλανὴ σκέπη ἀπ' τὸ πλάϊ
Ἀνασηκώνοντας κοιτᾶ
Καὶ τὴ ζωή σας μελετάει!. . .

Κι' ἅμα τὸ ἰδεῖ νὰ τρεμοσβύνῃ,
Νοιώθει μιὰ λύπη, μιὰν ὀργή:
Κακὰ παιδιὰ πὼς εἴσθε κρίνει. . .
Μὰ ὅταν περίσσιο φῶς ξεχύνει,
Καλὰ παιδιά, σᾶς εὐλογεῖ!

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

Ο ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ ΣΥΡΕΚΕΛΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'

—Ἄχ! μὴ μοῦ τὸ θυμίζῃς! ἀναστέναξε ὁ γέρο-Λύκος. Ἤμουν τότε σ' ἕνα καράβι ποὺ τὸ καθάριζαν. Ἄναψαν θειάφι. Φεύγαμε ὅλοι γιὰ νὰ γλυτώσουμε. Ἐγὼ ἀργοπόρησα γιὰ νὰ περιμαζέψω ἕνα μικρούτσικο τρελλὸ ποντίκι σὰν τὸν Συρεκέλα. Οἱ καπνοὶ μᾶς τριγύρισαν. Μισοπεθαμένους καὶ τοὺς δυὸ μᾶς ἔβγαλαν ὕστερα οἱ συντρόφοι μας!

— Μὰ τί πράμμα εἶναι αὐτὸ τὸ θειάφι ποὺ κάνει τόσο κακοὺς καπνούς; ρώτησε ὁ Συρεκέλας,

— Εἶναι πέτρα κίτρινη, ποὺ καίγεται σιγὰ-σιγὰ καὶ καπνίζει πολύ.

— Καὶ πῶς γλυτώνει κανένας, δάσκαλε;

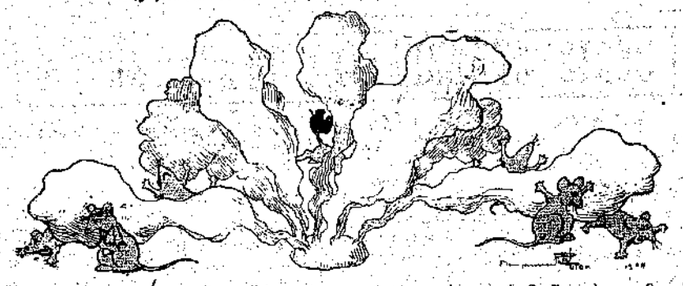

— Μόνο μὲ φευγάλα. Ἄμα προφτάσῃ κανένας νὰ βγῇ στὸν καθαρὸ ἀέρα—στὸ κατάστρωμα παραδείγματος χάρη—γλυτώνει. Γι' αὐτὸ πρέπει νἄμαστε ὅλοι ἕτοιμοι νὰ φύγουμε. Ποιὸς ξέρει τί γίνεται ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή... Ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσω.

Ἡ στιγμὴ αὐτή, ἡ φοβερὴ στιγμή, ἦρθε σὲ λίγες ἡμέρες. Ὁ «Ἀτρόμητος» εἶχε μπεῖ πιὰ στὸ Ναύσταθμο. Ἕνα πρωΐ, ὁ γέρο-Λύκος παρατήρησε πὼς μερικοὶ ναῦτες προσπαθοῦσαν νὰ φράξουν, στὸ ὑπόστρωμα, ἕνα μέρος ὅπου ἦταν μαζεμένα τὰ ποντίκια του, ἕτοιμα γιὰ φευγάλα. Τὸ κατάλαβε ἀμέσως: Θάναβαν θειάφι νὰ τὰ ξεπαστρέψουν. Κι' ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὶς τρύπες λέγοντας σ' ὅλους:

— Φευγιό! Κίνδυνος θάνατος! Ἀκολουθῆτε με! Γρήγορα!

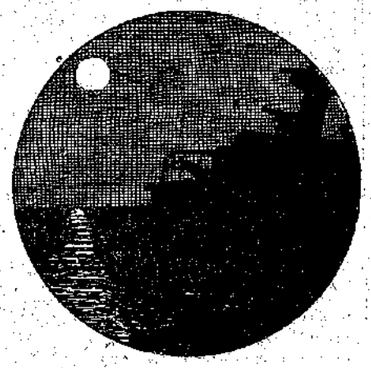

Μιὰ πορτούλα μόνο ἦταν ἀκόμα ἀνοιχτή. Ἀκολουθώντας τὸ γέρο Λύκο, τὰ ποντίκια, μικρὰ καὶ μεγάλα, βγῆκαν ἀπὸ τὶς τρύπες τους, γιὰ ν' ἀνεβοῦν τρεχάλα στὸ κατάστρωμα. Μόνο ὁ Συρεκέλας δὲν φαινόταν πουθενά.

— Θὰ μεινε μέσα τὸ ἀσυλλόγιστο, ποιὸς ξέρει γιατί! εἶπε ἡ μηλέρα του. Δάσκαλέ μου, δὲν πᾶς νὰ τὸν βρῇς;

Ὁ γέρο-Λύκος, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, τὸ ἀποφάσισε.

— Καλά, εἶπε, περιμένετέ με ἐδῶ μιὰ στιγμή. Πάω νὰ βρῶ τὸ Συρεκέλα.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ μπῇ, ἔβγαινε ἕνας ναύτης, κλείνοντας καὶ τὴν τελευταία ἐκείνη πορτούλα.

Ἀλίμονο! Θάχε βάλει φωτιὰ στὸ θειάφι κι' ἔφευγε γιὰ νὰ μὴν πνιγῇ κι' αὐτός...

— Πάει! ἔκαμε ὁ γέρο-Λύκος. Δὲν θὰ χαθοῦμε τώρα καὶ μεῖς γι' ἀγάπη ἑνὸς μικροῦ ἀμυαλου. Ἀπάνω γρήγορα, ἀπάνω!

Ἡ καϊμένη ἡ κυρὰ-Μουστάκαινα λιγοθύμησε. Βασταχτὰ τὴν ἀνέβασαν στὸν καθαρὸ ἀέρα τἄλλα ποντίκια. Κι' ὁ Συρεκέλας; Γιατὶ εἶχε μείνει μέσα; Καὶ τί θὰ γινόταν;

Ἀκοῦστε: Ὅταν ἔλαβε τὴ διαταγὴ ν' ἀκολουθήσῃ μὲ τἄλλα ποντίκια τὸ γέρο-Λύκο, ἔτρεξε ἀπ' τὰ πρῶτα. Ἔξαφνα ἄμως θυμήθηκε ἕνα κομμάτι λαρδὶ ποὺ εἶχε κρύψει στὴν τρύπα του, καὶ γύρισε γιὰ νὰ τὸ πάρῃ.

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, κατὰ τὴ συνήθειά του, ὁ Ἀναποφάσιστος τὸ μετάνοιωσε. Καὶ ξαναγύρισε νὰ φύγη. Μὰ πάλι ξαναθυμήθηκε τὸ λαρδὶ καὶ γύρισε νὰ τὸ πάρη. Καὶ πάλι τὸ μετάνοιωσε καὶ ξαναγύρισε γιὰ νὰ φύγη. Αὐτὸ ἔγινε τρεῖς-τέσσερις φορές. Στὸ μεταξύ, ὅλα τὰ ποντίκια ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ γέρο-Λύκο, ἦταν ἔξω. Κι' ὅταν ὁ Συρεκέλας ἀποφάσισε ἐπιτέλους νὰ βγῆ ἀφίνοντας τὸ λαρδὶ στὴν τύχη του, μπράβο! ὁ ναύτης τοῦκλεισε τὴν πορτούλα κατάμουτρα.

Ἔτσι ὁ Συρεκέλας βρῆκε τὸ θάνατο μέσ' στοὺς καπνοὺς τοῦ θειαφιοῦ. Τὸ μεγάλο του ἐλάττωμα τοῦ στοίχισε τὴ ζωή.

Τἄλλα ποντίκια ἀνέβηκαν στὸ κατάστρωμα, πέρασαν ἀπὸ ἐκεῖ στὸ διπλανὸ καράβι, ποὺ τὸ εἶχαν καθαρίσει κι' ἦταν ἕτοιμο νὰ φύγη ἀπ' τὸ Ναύσταθμο, καὶ γλύτωσαν. Ὁ «Ἀτρόμητος» εἶναι τώρα στὴ Δεξαμενὴ καὶ καθαρίζεται...

(*Τέλος*) **Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΙ' ΑΥΤΟ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ

Πάντα λυπᾶσαι, πάντα κλαῖς, ὅταν [ἀνήμπορο
Καὶ κουραμένο σταματάει σου τὸ μυαλό
Τότε ποὺ ἀρχίζει νὰ θυμᾶται, καὶ νὰ [στρέφεται
Στὸν περασμένο κι' αὐτυχῆ παλιὸ καιρό.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ κλᾶψε πικρά, πολύ, [καὶ θρήνησε
Κεῖνες τὶς ὧρες, τὶς γλυκειές, τὶς μα- [κρυνές,
Μὰ ὕστερα στάσου πιά, μὴν κλαῖς, καὶ [παρὰ ξανάσανε.
Μὴ φαρμακώνεις καὶ τὶς μέλλουσες [στιγμές.

Κοίταξε ἔμπρός σου θαρρετὰ καὶ χα- [μογέλασε
—Ἔταξαν κι' ἄλλα γιὰ τὸ μέλλον οἱ [θεοί.—
Κι' ἄλλα καλὰ ποὺ τώρα κλαῖς καὶ [δὲν τὰ σκέπτεσαι
Καὶ θρηνωδεῖς: «Μ' ἔχουν ξεχάσει οἱ [Κραταιοί».

Τάσος Λούζης

Η ΣΑΛΛΟ-ΛΕΓΓΩ

Β'.

Ὁ καιρὸς πέρασε κι' ἦρθε τὸ καλοκαίρι, μὰ τὸ καϊκι τοῦ καπετὰν-Μιχάλη δὲν ξαναφάνηκε. Κι' ἡ φτωχιὰ κυρὰ-Λέγγω μαυροντυμένη, πολέμαγε νὰ κερδίζη τὸ ψωμί της πότε ξενοπλένοντας, πότε δουλεύοντας δικέλι στὰ χτήματα τοῦ νησιοῦ. Μὰ τὸν πόνο τοῦ χαμοῦ τοῦ ἄντρα της μαλάκωνε, τῆς δύστυχης, ὁ μονάκριβος γιός της, ποὺ τόσο ἔμοιαζε τοῦ πατέρα του. Κι' ἔτσι ξαναζοῦσε ὁ χειμώνας.

Ἕνα σουρούπωμα μαῦρο, κακό, τρομερὸ — γιὰ τὴν ἄμοιρη χήρα ποὺ τῆς θύμιζε τὸ περσινὸ ποὺ ἔφυγε ὁ ἄντρας της γιὰ πάντοτε—ὁ Θεὸς τῆς ἔδωκε τὸ τελευταῖο μὰ καὶ τὸ πιὸ σκληρὸ χτύπημα. Γυρίζοντας κατακουρασμένη ἀπ' τὴ δουλειὰ δὲν βρῆκε στὸ σπίτι τὸ γιό της. Ἔτρεξε ἡ δόλια στὶς γειτονιὲς φωνάζοντάς τον, ζητώντας τον μὰ κανεὶς δὲν εἶχε δεῖ τὸ μικρὸ γιὸ τοῦ ὀμορφοπαληκαρᾶ ποὺ χάθηκε. Μὰ καθὼς γύριζε ἀλαφιασμένη, τρομαγμένη, μισότρελλη στὰ σοκάκια, βλέποντάς την ἕνας γέρο-ψαρᾶς, τῆς φώναξε.

—Ἐ! κυρὰ-Λέγγω! Τί ἔπαθες; Στ' ἄκουσμα ἡ χήρα στάθηκε καὶ τὸν κοίταξε

— Εἶδες τὸ γιό μου πουθενά; ρώτησε μ' ἀγωνία.

— Ναί, στὸ γιαλό, στὴ βάρκα.

— Στὴ βάρκα; Γιὰ τὸ Θεό! Τέτοια ὥρα! Τέτοιον καιρό, τρελλάθηκε;

Καὶ μονομιᾶς χυμώντας χάθηκε στὴ γωνιὰ τοῦ στενοῦ. Μά... οὔτε στὸ γιαλὸ δὲν ἦταν. Κι' ἡ νύχτα βρῆκε τὴ δύστυχη μάννα νὰ φωνάζη ἀκόμα ἀπελπισμένα μέσα στοὺς λυγμοὺς ποὺ τὴν ἔπνιγαν, ἐνῶ τὸ ξεροβόρι μανιασμένο τὴν παράσερνε, κόνοντάς την πιὸ φριχτὴ μὲ τὰ ξέπλεχα ἀνακατωμένα μαλλιά της.

Τὸ δεύτερο αὐτὸ χτύπημα τῆς κακούργας μοίρας ἦταν πολὺ βαρὺ γιὰ τὴν πολύπαθη μάννα. Τὸ πρωΐ τὴ βρῆκε νὰ σέρνεται κατάκοπη, τρελλὴ πιὰ στὸ γιαλό, πότε κλαίοντας, πότε γελώντας φωναχτά, σαρκαστικά, πότε μουρμουρίζοντας, πότε φωνάζοντας. Κι' ἀπὸ τότε ἡ πολυβασανισμένη χήρα ἔμεινε παλαβὴ καὶ ζοῦσε ἀπ' τὶς πονετικὲς ψυχὲς ποὺ ἀπὸ συμπόνια τὴ βοηθοῦσαν ὅπως μποροῦσαν. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ -δυὸ μέρες, ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ περνώντας ἀπ' τὴ φτωχικιὰ καλύβα της, μπῆκε μέσα, τὴν ἐξέτασε κι' εἶπε στοὺς γείτονες—ποὺ ἤρθαν κοντά του ἐκείνη τὴ στιγμὴ— πὼς μόνο μιὰ πολὺ μεγάλη συγκίνση θὰ μποροῦσε νὰ τὴ γιάνη.

Καμμιὰ δεκαριὰ μέρες ὕστερα, ἕνα ἠλιόλουστο πρωϊνό, ἡ Σάλλο-Λέγγω, περπάταγε μὲ τὸ αἰώνιο ἀφηρημένο ὕφος, χαζεύοντας πρὸς τ' ἀπάνω καὶ γελώντας ἠλίθια. Ἕνα τρεχαντήρι ἄραξε ἐκεῖνη τὴν ὥρα. Πίσω στὴν κουπαστὴ ἕνα παιδάκι ἄδυνατο, χλωμό, κακοντυμένο, κουρελιασμένο κοίταγε μ' ἕνα ἀρρωστιάρικο βλέμμα τὴν παραλία. Μόλις ἀγκυροβόλησαν ρίξαν τὴ βάρκα ποὺ πάφλασε στὰ νερὰ καὶ δυὸ ναυτικοὶ πήδηξαν μέσα, ἐνῶ ἡ βάρκα χοροπήδησε σὰν νὰ καθόταν σὲ σοῦστες. Ὕστερα ὁ ἕνας τους σήκωσε τὰ χέρια του κι' ὁ φτωχοντυμένος μικρὸς πήδηξε στὰ μπράτσα του. Σὲ λίγο ἡ βάρκα ἄγγιξε τὴν ἀμμουδιά. Οἱ τρεῖς μ' ἕνα σάλτο βρέθηκαν στὴ στεριά. Δυό, τρία παιδάκια τρέξανε περίεργα πρὸς τὸ μέρος τους καὶ μόλις εἶδαν τὸ κακοντυμένο μικρὸ ποὺ κατικοῦ, φώναξαν ἔκπληκτα:

—Ρὲ Γιῶργο, σύ 'σαι ρέ;

Ναί, ἦταν αὐτός, ὁ γιὸς τῆς χήρας, τῆς Σαλλο-Λέγγως, ποὺ εἶχε περάσει κοντὰ δυὸ βδομάδες στὸ ρημονήσι μα-

κριὰ ποὺ τὸν εἶχε πάρει τὸ ρέμα καὶ στερνὰ ἡ φουρτούνα τὸν πέταξε κεῖ. Κανένα κατικι δὲν ἔτυχε νὰ περάση κοντὰ ἀπ' τὸ ρημονήσι, ὥσπου τὸ τρεχαντήρι τοῦ καπετὰν-Νικόλα, περνώντας ἀπ' ἐκεῖ, ἄκουσε φωνές, σίμωσε κι' ἔτσι ὁ μικρὸς σώθηκε.

— Ποῦ εἶν' ἡ μάννα μου; ρώτησε μὲ μιᾶς τ' ὀρφανό.

— Νὰ τηνε δὲν τὴ βλέπεις; τοῦπανε δείχνοντάς την νὰ τρία συνομίληκά του παιδιά. Χωρὶς κὰν νὰ καλοπροσέξη τὴν κατάντιὰ τῆς μάννας του, ἄρχισε νὰ τρέχη κατάπάνω της, μὰ ἡ ὁρμή του κόπηκε μὲ μᾶς καὶ ἕνα βλέμμα ἀπογοητευτικῆς ἀπορίας φάνηκε στὰ μάτια του, ἐνῶ τὴν κοίταζε ποὺ χωρὶς κὰν νὰ τὸν προσέξη χάζεβε ἠλίθια κατὰ τὴ θάλασσα. Μιὰ φωνὴ ἄθελα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του.

— Μάννα!!

Μὲ μιᾶς τὸ ἠλίθιο ὕφος τῆς τρελλῆς χάθηκε καὶ μιὰ τρομάρα χύθηκε στὸ πρόσωπό της, ἐνῶ ἕν' ἀπότομο ρίγος τῆς πέρασε ὅλο τὸ κορμὶ σὰν νὰ ξύπνησε τρομαγμένη ἀπὸ βαθὺ ὕπνο. Χαμηλώνει, βλέπει τὸ παιδί, τ' ἀρπάζει, τὸ κοιτᾶ καλὰ μὲ τ' ὀρθάνοιχτα μάτια της καὶ φωνάζει, μὲ ζωντανὴ πιά, χαρούμενη φωνή:

— Γιῶργο μου!! Παιδί μου!!

Ταξιδιώτης

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Μικρούτσικο μὰ χαριτωμένο, ἀνάμεσα στὰ φοινικόδενδρα καὶ τὶς πορτοκαλιές, προβάλλει παραδεισιένιο τὸ περιβολάκι μου.

Τὴν ἄνοιξη ἕνα βαθὺ καὶ μεθυστικὸ ἄρωμα ἀπ' τὶς σκόρπιες δῶθε, κεῖθε τριανταφυλλιές, ἀπ' τοὺς ὑακίνθους καὶ τοὺς βασιλικούς, γεμίζει τὴν τριγύρω ἀτμόσφαιρα.

Οἱ σκόρπιοι δῶ, κεῖ πανσέδες, οἱ μπέλες καὶ τὰ χαριτωμένα αὐγουστάκια δίνουν μιὰ ζωηρὴ καὶ χτυπητὴ ὀμορφιὰ στὸν μπαξέ μου.

Τώρα μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ μελαγχολικοῦ Φθινοπώρου ὅλα ἄλλαξαν ὄψη, ὅλα κιτρίνισαν, ὅλα ἀκολούθησαν τὸ θλιβερὸ ξεφύλλισμα...

Μόνο τὰ νεοσασμένα χρυσάθεμα καὶ οἱ πολύχρωμες νταλιὲς ἐξακολουθοῦν μὲ τὴν παρουσία τους νὰ μετριάζουν τὴν μελαγχολικιὰ ὄψη τοῦ περιβολιοῦ μου.

Ἄχ πόσο μὲ στενοχωρεῖ ὅταν κανένας ἀπ' τοὺς δικούς μου, θέλοντας νὰ εὐχαριστήση κάποιον, ἀμέσως ἀπλώνει τὸ δολοφόνο του χέρι καὶ χράπ... θέτει τέρμα στὴ ζωὴ μιᾶς λουλουδένιας ὕπαρξης, ἑνὸς μυρωδάτου ὑακίνθου, ἑνὸς τριαντάφυλλου, μιᾶς ντάλιας.

Ὅλοι μὲ κοροϊδεύουν γιὰ τὴ φανατική μου ψύχωση στὰ λουλούδια, μὰ δὲν πιστεύω νἄχουν δίκιο.

Δὲν ξέρετε *πόσο εὐχαριστιέμαι* ὅταν κανεὶς μοῦ παινεύει τὸ περιβολάκι μου· εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα, ποὺ μὲ κάνει νὰ καμαρώνω.

Ἀρουραῖος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος ρωτάει τὸν Τάκη:

—Ὅταν δὲν σὲ παίρνει ὁ ὕπνος, τί κάνεις;

— Τὸν *παίρνω ἐγώ*!

Ζιζάνιο

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛ. ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ, Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος. Πάτραι. Α' Βραβεῖον Μικροῦ Ἐκτάκτου Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς.— 2. ΘΑΛΕΙΑ Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, Χρυσῆς, Λευκωσία Κύπρου. Ἰσότιμος Α' Βραβείου 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.— 3. ΓΕΩΡΓΟΣ Δ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ, Θεόριες, Χίος. Α' Βραβεῖον Διαγωνισμοῦ Λευκῶν Λέξεων. Α' Βραβεῖον Διαγωνισμοῦ Στίξεως, Α' Βραβεῖον 259ου καὶ Ἰσότιμος 257ου, 260ου καὶ 261ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 21 Νοεμβρίου 1934

***ΔΕΝ** παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο: ζυγίζετέ τα!*
—Δὲν ἀπαντῶ σὲ ἀπορίες ποὺ τὶς λύνει ὁ 'Οδηγὸς τῶν Συνδρομητῶν: διαβάστε τον!

ΜΕ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο τελειώνει ὁ χρόνος μου κι' ὁ τόμος μου τοῦ 1934, κι' ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἀρχίζει ὁ χρόνος μου κι' ὁ τόμος μου τοῦ 1935. Σᾶς εἶπα τί ἔχω νὰ δημοσιεύσω· σ' αὐτὸν κι' εἴδατε πῶς προσπαθῶ ὥστε κάθε νέος μου τόμος νὰ εἶναι ἀνώτερος τοῦ προηγουμένου. Ἀλλὰ στὴν προσπάθειά μου αὐτὴ πρέπει νὰ μὲ βοηθῆτε καὶ σεῖς. Κι' ἡ καλύτερη βοήθειά σας θὰ εἶναι ἡ ἐγκαιρη ***Ἀνανέωση*** τῆς συνδρομῆς σας καὶ τὸ ***Ξεσπάθωμα***. Εὐχαριστώντας μὲ τὴν καρδιά μου ἐκείνους ποὺ τὸ ἔκαμαν κιόλας, περιμένω μὲ πεποίθηση καὶ τοὺς ἄλλους.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1934

Ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1934, εἴτε ἀπ' τὴν ἀρχή του ἔχουν ἐγκριθεῖ, εἴτε στὸ τέλος του, ***λήγει σήμερα***. Ὥστε ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συνδρομή σας, πρέπει, ὅσοι θέλετε, νἀνανεώσετε καὶ τὸ ψευδώνυμό σας γιὰ τὸ 1935, ἢ νὰ πάρετε νέο. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκρίσεως εἶναι πάντα 10 δραχμές. Ὅποιο ψευδώνυμο δὲν θὰ ἔχη ἀνανεωθῆ ***ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου***, θὰ τὸ θεωρήσω ἐλεύθερο καὶ θὰ τὸ δώσω κατόπι στὸν πρῶτο ποὺ ἤθελε τυχὸν τὸ ζητήσει.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1934

Ὅσοι πήρατε Εὔσημα στὸ διάστημα τοῦ 1934 — ἀρχίζοντας ἀπὸ 1η Δεκεμβρίου 1933 ὡς σήμερα—πρέπει, ἂν θέλετε νὰ λάβετε μέρος στὸν Διαγωνισμὸ τῶν Εὐσήμων, νὰ μοῦ στείλετε τώρα ***Σημείωση*** λεπτομερῆ. Ἀνοίξετε τὸν Ὁδηγό, γιὰ νὰ ἰδῆτε πῶς πρέπει νὰ εἶναι καμωμένη αὐτὴ ἡ Σημείωση. Ἔχετε καιρὸ νὰ μοῦ τὴ στείλετε ***ὡς τὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου***.

Ἐπίσης, ὅσοι θέλουν νὰ κάμουν καὶ ***Γενικὴ Στατιστικὴ*** τῶν Εὐσήμων τοῦ 1934, ὡς τότε πρέπει νὰ μοῦ τὴ στείλουν γιὰ νὰ μοῦ χρησιμεύση.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, ***Νινέττα***. Ἀφοῦ ὁ καθηγητής σου εἶναι καθαρευουσιάνος σὰν τὸν κ. Βερλῆ τῆς Παυλίνας», κάνεις πολὺ καλὰ ποὺ γράφεις τὶς ἐκθέσεις σου στὴν καθαρεύουσα. Ἄλλωστε καὶ χωρὶς αὐτό, οἱ ἐκθέσεις πρέπει νὰ γράφουνται σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα γιὰ τοὺς λόγους ποὺ σᾶς ἐξήγησε στὸ προηγούμενο φυλλάδιο ὁ κ. Φαίδων. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Ἡ ***Ἀφροδίκαινα*** θὰ ἤρθε βέβαια ἐδῶ πρὸ ἡμερῶν, μὰ δὲν τὴν εἴδαμε ἀκόμα.

Θεότρελλη καὶ ***Μένεσυμ***, ποὺ βρεθήκατε πάλι καὶ μοῦ γράφετε μαζί, σᾶς εὐχαριστῶ. Κι' ἐγὼ λυπήθηκα ποὺ χάσατε μιὰ τόσο καλὴ καθηγήτρια, καὶ μάλιστα τὸν τελευταῖο σας χρόνο, ἀλλ' ἀφοῦ προδιδάσθηκε Γυμνασιάρχις καὶ πῆγε ἀλλοῦ, θὰ εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη ἡ ἴδια κι' αὐτὸ πρέπει νὰ σᾶς παρηγορῆ. Ναί, δυστυχῶς, τὸ «Ἀρνὶ τοῦ Φτωχοῦ», ἕνα θαυμάσιο ἔργο τοῦ μεγάλου αὐστριακοῦ συγγραφέα Zweig, κατεβάσθηκε, γιατὶ στὶς παραστάσεις τοῦ Ἐθνικοῦ, ἀπὸ παρεξήγηση, χειροκροτοῦσαν πολὺ οἱ κομμουνίζοντες, θιμώνναν οἱ ἄλλοι κι' ἦταν φόβος νὰ γίνουν ἐπεισόδια.

Αὐτὴ πραγματικῶς, ***Πρίγκισσέσσα***, εἶναι ἡ μεγάλη διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ Ἀνοιξη καὶ σὲ Φθινόπωρο. Μοιάζουν βέβαια σὰ γλυκειές, εὔκρατες ἐποχὲς κι' οἱ δυό, ἀλλὰ ἡ μιὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ καλοκαιροῦ κι' ἡ ἄλλη τὸ τέλος του, ἢ νὰ ποῦμε καλύτερα, ἡ ἀρχὴ τοῦ χειμῶνα. Ἡ Ἄνοιξη μᾶς πηγαίνει πρὸς τὸ «περισσότερο φῶς», γιατὶ ἡ ἡμέρα ὁλοένα μεγαλώνει, ἐνῶ τὸ Φθινόπωρο πρὸς τὸ «περισσότερο σκότος» γιατὶ ἡ ἡμέρα ὁλοένα μικραίνει...

Ἔλαβα τὶς λύσεις σου, ***Χαραυγὴ τῆς Λέσβου***, σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο καὶ χαίρω ποὺ ἔγινες καλά. Ὥστε δὲν γιορτάζεται στὸ νησί σας «ἡμέρα ζώων»; Κακὸ αὐτό. Ἴσως σεῖς τὰ Διαπλασόπουλα θὰ μπορούσατε νἀναλάβετε τὴν πρωτοβουλία γιὰ τὸ μέλλον. Εἶπα στὸν κ. Ξενόπουλο πῶς θὰ παρακολουθήσης καὶ τὸ νέο του μυθιστόρημα. ἀλλὰ φοβᾶται μήπως αὐτὸ δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία σου. Πόσων χρονῶν εἶσαι;

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, ***Ἀνυπόφορη***. Τὸ νέο σου ψευδώνυμο θὰ τὸ ἰδῆς στὶς ἐγκρίσεις τοῦ ἐρχομένου φυλλαδίου, ἀλλὰ πρόσεξε μὴ σοῦ τὸ ἀνακαλύψουν κι' αὐτὸ κι' ἔχουμε ἄλλες ἀλλαγές. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις γιὰ τὴ διάδοσή μου καὶ περιμένω τὴν «ὑποψηφία». Ναί, ὁ καιμένος ὁ παππούς εἶναι πολὺ στενοχωρημένος, κι' ἀπὸ πολὺν καιρό. Τοῦ συμβαίνουν πολὺ δυσάρεστα πράγματα.

Μπίλ-Σπίλ, χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσαν τόσο τὰ Νέα τῶν 1935. Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὶς γελοιογραφικὲς σειρές. Αὐτὸ τὸν

καιρό, μὲ τὰ σχολικὰ βιβλία, τὸ τυπογραφεῖο εἶχε πάρα πολλὲς βιαστικὲς ἐργασίες καὶ βγῆκα ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ τυπωνόμουν πρῶτα. Γι' αὐτὸ μὲ λαβαίνετε λίγο ἀργότερα. Ἀλλὰ ἡ τάξη θὰ ξαναγυρίσῃ.

Ἂν ζήλεψῃς τὸ ἔργο μου, *Ἰπτάμενε Ἀετέ*, προσπάθησε νὰ μὲ μιμηθῇς: ἀφιερώσου καὶ σὺ σ' ἕνα ὁποιοδήποτε χρήσιμο ἔργο, βάλε ὅλη σου τὴν ἐνέργεια σ' αὐτό, μὴν κοιτάξῃς τίποτ' ἄλλο στὴ ζωή σου, καὶ νὰ ἰδῇς πόσο εὐτυχισμένος θὰ εἶσαι ὅταν, μὲ τὸν καιρό, μὲ τὰ χρόνια, θὰ τὸ βλέπῃς συντελεσμένο. Ἀλήθεια, ὁ καθηγητής σας σᾶς ἔβαλε νὰ ἀναλύσετε τὸ «Συμπόσιο» τοῦ Πλάτωνος; Πολὺ δύσκολο καὶ θάθελα νὰ ἤξερα τί ἔγραψες. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες.

Ἐγώ, *Ἀγνὴ Καρδιά*, λυπᾶμαι περισσότερο ὅταν ἡ ἔλλειψη χώρου μὲ ὑποχρεώνει νὰ ναφέρω ἁπλῶς ἕνα μεγάλο κι' ὡραῖο γράμμα, χωρὶς νὰ παντήσω στὰ κυριώτερά του τουλάχιστο· ὅταν ἔμως συμβαίνῃ αὐτό, μπορεῖς, στὸ ἑπόμενο γράμμα σου, νὰ μοῦ ξαναγράψῃς καμμιὰ ἐρώτηση ἢ ἀπορία, στὴν ὁποία θὰ χρειαζόσουν νάχῃς μιὰ ἀπάντηση.

Καθόλου νὰ μὴ ντρέπεσαι *Ἀστρασκάβρροντο*! Γιὰ τὴν ἡλικία σου γράφεις κι' ἐκφράζεσαι πολὺ καλά. Ἔπειτα ἐγὼ εἶμαι μητέρα καὶ τὰ παραβλέπω ὅλα μπροστὰ στὴ χαρὰ ποὺ ἔχω ὅταν μοῦ γράψῃ ἕνα παιδί μου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γκόλφ* (εὐχαριστῶ πολύ· τώρα βέβαια ἔχεις ὅλα τὰ δικαιώματα·) *Μύρον τῆς Ἀνδρου* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· τὸ βιβλίο αὐτό, μὲ τὰ ταχυδρομικά, στοιχίζει δρ. 40· εὐχαρίστως ἀναλαμβάνω νὰ τὸ ἀγοράσω καὶ νὰ σοῦ τὸ στείλω, μόλις λάβω τὴν ἐπιταγή·) *Αἰώνιον Θρύλλον* (ὡραῖες οἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ φυλλάδιό μὲ τὰ Νέα τοῦ 1935· κι' ἐλπίζω μεθαύριο νὰ σοῦ φανῇ ἀνώτερη κι' ἀπὸ τὶς προσδοκίες σου ἡ «νέα αὐτὴ πνευματικὴ τροφή»·) *Ἀνδριωτάκι* (εὐχαριστῶ πολὺ· πιστεύω νὰ σὲ ἱκανοποίησαν τὰ Νέα τοῦ 1935, ποὺ τὰ περίμενες μὲ τόση ἀνυπομονησία, καθὼς καὶ τὸ σημερινὸ τέλος τοῦ «Ἀσπρου Λύκου»·) *Οὐρανίαν Μάνδηλα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Δάκρυ Ψυχῆς* (ἔλαβα, ἐξετέλεσα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ βαθιὰ μὲ συγκίνησαν·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (φοβερὰ πράγματα! φαντάσου μόνο ὅτι εἶναι ἀναγκασμένος νὰ διακόψῃ τώρα τὴν ἔκδοση τῆς «Νέας Ἑστίας», τοῦ περιοδικοῦ ποὺ ἔδρυσε καὶ τόσο ἐμόχθησε καὶ τόσα δαπάνησε γι' αὐτό· γιατὶ κάποιος, ποὺ ἔτυχε νάχῃ ἕνα τυπικὸ δικαίωμα, ἐπιμένει ἀκόμα νὰ τὸ διευθύνῃ μαζί του. κι' ἀφοῦ ἔγινε ὁ χειρότερος τοῦ ἐχθρός! ἂς εἶναι, αὐτὰ θὰ τὰ μάθῃς ἀργότερα, θὰ τὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος·) *Σεσεσμένον Λόρδον* (ἔλαβα τὸ γράμμα ἐκεῖνο μὲ τὶς λύσεις ποὺ μὲ ρωτᾶς· γιὰ τὸ ἄλλο τῆς «τελευταίας ὥρας» δὲν ξέρω τίποτα·) *Ἀλέκην Βαγιάκη* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο νὰ μοῦ γράψῃς; τώρα εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση·) *Νινούλα ν* (περιμένω·) *Ἀνδρέαν Πονήρην* (ὁ Ὁδηγὸς τιμᾶται δρ. 6· αὐτὸς θὰ σοῦ λύσῃ ὅλες τὶς ἀπορίες·) *Θαλασσοπούλε* (ἔλαβα. εὐχαριστῶ, ἔστειλα· δὲν θυμοῦμαι νὰλαβα γράμμα σου καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω· ἴσως χάθηκε·) *Ἀραμὶν* (ἔστειλα· νὰ βάλῃς μιὰ Μ. Ἀγγελία ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ τὰ γνωρίσῃς. καὶ θὰ σοῦ γράψουν·) *Ναυτάκι, Κρατῖνον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Νοεμβρίου* θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 271ου Διαγωνισμ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδ. τούτου δεκταὶ μέχρι 24 Ἰανουαρίου.

628. Λεξίγριφος

Ζωγράφος χρωματίζει
Ἕνα μεγάλο Πί·
Ὕστερα τὸ χρωστῆρα
Στὸ γράμμα πλάϊ βάζει,
Κι' ὁ λύτης ἀντικρύζει
Βασίλισσα πιστή —
Ὦ, τέτοιο χαραχτῆρα
Καὶ ποιὸς δὲν τὸν θαυμάζει;

Βέλος

629. Συλλαβόγριφος

Σύνδεσμος, θεός, μιὰ νότα,
Τέλος κάθε ζωντανό,
Φροῦτο κάνουν ἀπ' τὰ πρῶτα,
Εὔχρωμο καὶ τραγανό.

Ἀλεξανδρινὲ Ζιζάνιε

630. Στοιχειόγριφος

Γιὰ τὸ σακκάκι σου ὕφασμα,
Νὰ βάλῃς ἀπὸ μέσα,
Ἂν θέλῃς νἀποκτήσῃς,
Ἀρκεῖ ἕν' ἀρχαῖο ἐπίρρημα
Ποσοτικὸ νὰ πάρῃς
Καὶ νἀποκεφαλίσῃς.

Σπίρτο Μονάχο

631. Ἀναγραμματισμὸς

Γερμανικὴ μιὰ πόλη
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Θεὰ ποὺ ξέρουν ὅλοι:
Ἀλλὰ καὶ κάποια φίνα
Δική μας θεατρίνα
Ἀμέσως θὰπαντήσῃς.

Ἀφρὸς τοῦ Ἰονίου

632. Πυραμὶς

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, πορθμὸς τῆς Ἀφρικῆς, μυθικὸς ἥρως, κοινότατον ὄνομα γυναικεῖον.— Οἱ στουροὶ καθέτως ἀρχαία πόλις.

Ντενῆς

633. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 = Ποταμὸς
2 4 5 6 = Ἀνθυγιεινὸν
3 5 1 = Ἄνθος
4 3 1 5 1 = Φυτὸν
5 3 1 5 6 = Μεθυστικὸν
6 5 4 5 3 = Ἀρχαία πόλις

Ἐλάτη

634. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς

κος, γίας, ος, ρός, ρά, όκερως, τος, ρων

Τῶν ἡμιτελῶν τούτων λέξεων τὸ ἐν ἀρχῇ ἐλλεῖπον ἐξ ἑκάστης εἶναι καὶ *μία συλλαβή*. Αἱ συλλαβαὶ αὗται, λαμβανόμεναι κατὰ σειράν, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ρητόν.

Σιμόνη

635. Ἐλλειποσύμφωνον

α σ υ ο - ο - σ υ - ι ο - ο ° σ ο

(Παροιμία)

Γολιὰθ

636. Παλαιὸς Γρῖφος

Φύλλον 26

Δεσποινὶς Πεισματάρα

Τέλος τοῦ 271ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37

435. Ράδιον (Ρᾶ, Δίων).—436. Ἀμαάλμα.—437. Τῆνος-τινός.—438. Ὁ Τίγρις, ἡ τίγρις.—439,

Ι Μ Α Λ Λ Ι Α
Ο Ρ Ι Ρ
Κ Ο Μ Η Τ Η Σ
Α Ε Ω Ι
Σ Υ Ν Ο Λ Ο Ν
Τ Ι Ι Ο
Η Λ Α Κ Α Τ Η Ρ Ω Σ Σ Ι Α

440. ΑΝΤΩΝΙΟΣ (νόοι, τόνος, ὠόν, Ἰάσων, ὄασις, στόνος). —441-445. Διὰ τοῦ Ρ: *ρουῦς, βάρος, θύρα, κηρός, ὅρος*. — 446. Ἡ *ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει* (οἱ εἰς χί, σ' ἐν τί, ἐν ος ι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΔ'—540]

Ἔχει διαπλασοποῦλες στὸ intérmediaire τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας; Θάθελαν νὰ γνωρισθοῦμε; *Δροσοσταλαχτη*

[ΛΔ'—541]

Δνὶς *Ἤβη Σάββα*, ἀπαντῆστε στὰ γράμματα τῆς 13ης καὶ 17ης Νοεμβρίου.

Δ. Μ. Δ.

[ΛΔ'—542]

Κρατῖνε μας ἀγαπημένε, τὴ γιορτούλα Σου ραίνουμε μὲ χίλιες εὐχούλες.

Νινούλα, Ἀστραπόβροντο

[ΛΔ'—543]

Ἀγαπητὲ *Τάσε Λούζη*, τὴ . . . Δευτέρα Παρουσία σκοπεύεις νὰ στείλῃς τὸ τετραδιάκι; !!! Ἂν ὄχι, περιμένω στὴ διεύθυνσι: Ἀλέξανδρον Βρυώνη, Κολοκοτρώνη 137, Πειραιά. *Ἰπτάμενος Ἀετὸς*

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι